

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/494/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712219017
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712219017.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej, sudcov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO: 35 724 803, zastúpený spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska č. 5, IČO: 36 613 843, proti odporkyni: N. H., nar. X.X.XXXX, bytom S., E. č. XXXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Prešov, Námestie legionárov č. 5, zastúpeného advokátom JUDr. Andrejom Cifrom, so sídlom X., J. H. č X/A, o zaplatenie 5.386,90 Eur, v konaní o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 8C/139/2013-79 zo dňa 14. augusta 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 8C/139/2013-79 zo dňa 14. augusta 2013 potvrdzuje.

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Navrhovateľ je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania, ktoré predstavujú trovy právneho zastúpenia vo výške 198,70 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet JUDr. Andreja Cifru.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa s poukazom na § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka. Odporkyni náhradu trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. nepriznal, keďže jej žiadne nevznikli. Navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania vo výške 738,33 Eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku na účet JUDr. Andreja Cifru.

V dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal prvostupňový súd na spotrebiteľský charakter zmluvy o pôžičke uzavretej medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou, dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu uzavretej medzi účastníkmi, ako aj na vznesenú námietku premlčania, na ktorú musel prihliadať. Poukázal na skutočnosť, že dlh bol premlčaný už v čase postúpenia pohľadávky na navrhovateľa. Dohodu o uznaní dlhu považoval okresný súd za neplatnú z dôvodu jej rozporu s dobrými mravmi. Bola totiž obsiahnutá vo formulári vopred pripravenom navrhovateľom a odporkyňa tak nemala možnosť ovplyvniť jej obsah; jej podpisom si zhoršila svoje zmluvné postavenie. Postup navrhovateľa považoval okresný súd za nekalú obchodnú praktiku a dohodu posúdil podľa § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa. Súdnou ochranu nemožno poskytnúť právu, ktoré je uplatňované pri použití nekalej obchodnej praktiky a je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 Občianskeho zákonníka. Keďže súd posúdil pohľadávku navrhovateľa voči odporkyni za premlčanú, návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal napadnuté rozhodnutie zmeniť tak, že sa návrhu vyhovie a vedľajšiemu účastníkovi a odporkyňa sa náhrada trov konania neprizná, alebo toto rozhodnutie zrušíť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že odporkyňa dňa 14.8.2012 podpísala Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, na základe ktorej uznala svoj záväzok voči navrhovateľovi vzniknutý zo zmluvy o poskytnutí manželskej bezúčelovej pôžičky č. 8002546 uzavretej dňa 27.10.2006 s právnym predchodcom navrhovateľa vo výške 5.386,90 Eur s príslušenstvom, čo do dôvodu a výšky a zaviazala sa splatiť svoj záväzok. Predmetná dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prisľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Zároveň odporkyňa potvrdila vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch s tým spojených. Právnym následkom uznania práva je prerušenie plynutia premlčacej doby. To znamená, že doba, ktorá dovtedy uplynula, sa stáva právne bezvýznamnou a začne plynúť nová 10-ročná premlčacia doba, a to priamo zo zákona. Podľa názoru odvolateľa, zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, čo potvrdzujú aj odlišné právne dôsledky, ktoré s nimi zákon spája. Uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. K prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania o premlčaní vedel alebo nie. Na rozdiel od uvedeného, úprava obsiahnutá v ustanovení § 558 Občianskeho zákonníka spája vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní so vznikom vyvrátiteľnej domnienky, že dlh v čase uznania trval, to zn. ustanovenie § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepodmieňuje samotné uznanie dlhu a jeho účinky (hoci aj vo vzťahu k premlčanému dlhu) s nutnosťou vedomosti toho, kto dlh uznal, o jeho premlčaní a jeho následkoch. Odporkyňa, keďže si je vedomá svojho existujúceho záväzku voči veriteľovi, ho v súlade s dobrými mravmi a svojím svedomím chce uhradiť, avšak vzhľadom na to, že pre svoju zlú finančnú situáciu ho nemôže uhradiť naraz v plnej výške, sa slobodne rozhodne uzavrieť s navrhovateľom Dohodu, v zmysle ktorej je jej umožnené hradiť existujúci záväzok postupne v splátkach. V predmetnej Dohode nie je určená výška splátok, nakoľko odporkyňa žiadala splnenie dlhu v neprimerane nízkych splátkach v porovnaní s výškou istiny, čím by sa doba splácania neúmerne predĺžila, avšak navrhovateľ sa nebráni plneniu dlhu aspoň čiastočne. Tým, že odporkyňa podpísala Dohodu, prejavila svoju vôľu záväzok splniť, čo je zároveň v jej záujme, pretože po jeho splatení nebude figurovať v databázach neplatičov, čím sa môže v budúcnosti zlepšiť jej postavenie pri žiadosti o úver. Predmetná Dohoda neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie, nie je tak rozsiahla, aby sa s ňou nemohla odporkyňa oboznámiť. Takáto forma dohody medzi veriteľom a dlžníkom nie je ničím neobvyklým a už vôbec nie je možné hodnotiť ako nekalú obchodnú praktiku zo strany veriteľa. Z vykonaného dokazovania nie je vôbec zrejmé, ako dospel súd k záveru, že dohoda o splátkach medzi veriteľom a dlžníkom je nekalá obchodná praktika. Navrhovateľ mal možnosť sa v tom čase domáhať zaplata pohľadávky na súde, čím by sa dlh odporkyne značne navýšil o trovy konania a pohľadávku by odporkyňa musela pravdepodobne uhradiť naraz. Odporkyňa sa však rozhodla Dohodu podpísať a uhrádzať pohľadávku v splátkach. Je nepochybné, že účastníčka si svoje postavenie v čase podpisu Dohody nijako nezhoršila. Spôsob vyhodnotenia predložených dôkazov súdom považoval navrhovateľ za zarážajúci, kedy súd neprihliadol na jednoznačný dôkaz, že odporkyňa sa dohodla s veriteľom na splátkach a zároveň uznala svoj záväzok voči navrhovateľovi. Tým, že si navrhovateľ neuplatnil svoj nárok voči odporkyni hneď v súdnom konaní, poskytol odporkyni možnosť vyhnúť sa navýšeniu pohľadávky o prípadné trovy konania a možnosť zaplatiť pohľadávku postupne v dohodnutých splátkach. Na podporu svojich tvrdení odvolateľ poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co/79/2013 zo dňa 27.3.2013. v súvislosti s úvahami o prípadnom narušení rovnováhy vo vzájomných právach a povinnostiach navrhovateľa a odporkyne je podľa jeho názoru potrebné zaoberať sa určitou a zrozumiteľnosťou textu Dohody. Neplatnosť, resp. neprijateľnosť predmetnej Dohody však nemohla byť spôsobená samotnou nevedomosťou spotrebiteľa o právnych následkoch uznania práva v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uznania dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka. V ďalšej časti odvolania navrhovateľ nesúhlasil s postupom, na základe ktorého mu bola uložená povinnosť nahradiť trovy konania vedľajšiemu účastníkovi. Vyjadril názor, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej existencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Združenie má možnosť využívať aj podporu Ministerstva vnútra SR. Odvolateľ upriamil pozornosť na skutočnosť, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Z uvedeného je zrejmé, že pred zaslaním oznámenia o vstupe

do konania, združenie nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade a len z označenia účastníkov konania usudzuje, že ide o spotrebiteľskú vec. Trovy vynaložené vedľajším účastníkom považoval za neúčelne, na podporu čoho poukázal na niektoré rozhodnutia slovenských súdov.

Vedľajší účastník vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že v danom prípade došlo medzi účastníkmi k uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy, pričom pri otázke premlčania bolo potrebné vychádzať z príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, nie Obchodného zákonníka. Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je vo vzťahu k hlavnej spotrebiteľskej zmluve akcesorickým právnym úkonom, ktorý bezpochyby v rámci predmetu svojho podnikania uzatvára navrhovateľ v právnom postavení dodávateľa s dlžníkom v postavení spotrebiteľa. Navrhovateľ bol pri uzatváraní spomínanej dohody v postavení dodávateľa, a preto ju musel okresný súd podrobiť kontrole v zmysle § 153 ods. 3 O.s.p. pri náležitej aplikácii spotrebiteľských predpisov. Predložená dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je formulár, ktorý vopred pripravil dodávateľ pre spotrebiteľa a spotrebiteľ nemal žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jeho obsah. Takto predformulovaná dohoda obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to predĺženie premlčacej doby formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku. Ich právny význam a dôsledky sú pre väčšinu spotrebiteľov neznámymi kategóriami. Predĺženie premlčacej doby na základe uznania dlhu umožnilo navrhovateľovi účelové kapitalizovanie pohľadávky nárastom príslušenstva (zmluvné úroky, zákonné úroky, sankcie a pod.) v dôsledku plynutia času a následnú kvantifikáciu príslušenstva pohľadávky, ktorú už vo svojej žalobe označuje za súčasť uplatnenej istiny, čo prináša možnosť podstatného zvýšenia trov súdneho konania. Takéto predĺženie tiež spôsobuje, že väčšina priemerných spotrebiteľov už v čase uplatnenia pohľadávky na súde nedisponuje prvotnými dokumentmi o uplatnenej pohľadávke a stráca tak aj teoretickú možnosť brániť sa napr. preukázaním splnenia, resp. čiastočného splnenia dlhu poukazovaním na neprijateľné zmluvné podmienky a nekalé obchodné praktiky dodávateľa. Vedľajší účastník tiež zdôraznil, že spotrebiteľské zmluvy takmer vždy obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky a navrhovateľ tak vo formulárových dohodách o uznaní dlhu necháva dlžným spotrebiteľom uznávať pohľadávky v rozsahu takej sumy, na ktorú nemá v celom rozsahu platný právny titul. Dohoda o uznaní dlhu sa navyše predkladá spotrebiteľom pod zámenkou uzavretia splátkového kalendára. Poukazoval na nátlakové a manipulačné praktiky navrhovateľa, ako aj na skutočnosť, že podpis na dohode o uznaní dlhu nemusí byť pravým podpisom. V niektorých dohodách, ako je tomu aj v tomto prípade, sa dokonca neuvádza ani výška splátky ako esenciálna náležitosť dohody o splátkach. Dohoda o uznaní dlhu ako právny úkon je pre svoju nezrozumiteľnosť, neurčitosť, rozpor s dobrými mravmi a rozpor s kogentnými ustanoveniami spotrebiteľského práva neplatná. Na podporu svojej argumentácie vedľajší účastník poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove. Mal za to, že ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka je vo vzťahu k ustanoveniu § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka ustanovením špeciálnym a jeho aplikácia je na mieste vždy, keď sa jedná o uznanie práva spočívajúceho v povinnosti zaplatiť peňažné plnenie, ktoré je v čase uznávacieho prejavu dlžníka premlčané. Navrhovateľ sa v predmetnej veci nemôže dovolávať platnosti predloženej formulárovej dohody, a teda ani právnych účinkov z nej plynúcich ani poukazom na princíp „neznalosť zákona neospravedlňuje“ uplatnením jeho dôsledkov v neprospech žalovaného spotrebiteľa. Vedľajší účastník nemá záujem zbaviť dlžníkov ich povinností za každú cenu ako sa snaží navrhovateľ tvrdiť. To, že relevantne poukazuje na neplatnosť zmluvných dojednaní a premlčanie pohľadávok, ktoré nachádza v tak masovom meradle, mu nemožno vyčítať a je iba dôsledkom doterajšieho hromadného ignorovania práva spotrebiteľa. Tento nepomer nespôsobili spotrebiteľia, ani spotrebiteľské združenia, ale dodávateľia, ktorí spotrebiteľské zmluvy pripravovali a vykladali si právne predpisy non lege artis. Vedľajší účastník tiež vyjadril nesúhlas s odvolacími námietkami navrhovateľa týkajúcimi sa jeho nároku na náhradu trov konania. Zdôraznil, že ak by nemajetnému združeniu bolo odmietnuté právo na plnú náhradu trov konania, de facto by to znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov na súdoch. Nie je možné mu upierať právo nechať sa zastúpiť advokátom, na podporu čoho poukázal na rôzne rozhodnutia slovenských súdov.

Odporkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2

O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. tento rozsudok podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Účelom zavedenia úpravy spotrebiteľských zmlúv v Občianskom zákonníku bola harmonizácia slovenského zmluvného práva s úpravou ochrany spotrebiteľa v EÚ. Zmyslom nielen národnej, ale aj nadnárodnej úpravy spotrebiteľského práva je dosiahnuť vyrovnanie faktického nerovného postavenia spotrebiteľa s profesionálnym dodávateľom s ohľadom na okolnosti, pri ktorých dochádza k uzatváraniu zmlúv, s ohľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho a jeho lepšiu znalosť práva a jednoduchšiu dostupnosť právnych služieb, ako i vzhľadom na možnosť zo strany podnikateľa určovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Spoločným znakom úpravy spotrebiteľského práva je teda faktické vyrovnanie uvedenej nerovnosti postavenia spotrebiteľa a podnikateľa ako profesionála, a to aj za predpokladu obmedzenia autonómie vôle zmluvných strán.

Nepochybne zmluva manželskej pôžičke, ktorá bola uzavretá medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou, má spotrebiteľský charakter. Platná právna úprava v čase uzavretia zmluvy dňa 27.10.2006 umožňuje vyvodiť právny záver, že táto bola zmluvou typovou, teda spotrebiteľskou, v dôsledku čoho je na ňu potrebné aplikovať príslušné ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, Občianskeho zákonníka a zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa. I napriek tomu, že následne po uzavretí zmluvy došlo k postúpeniu pohľadávky, ani Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku zo dňa 14.8.2012, nestráca charakter spotrebiteľskej zmluvy. Ustanovenia spotrebiteľského práva treba totiž aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu, teda aj na právny úkon uznania dlhu. Odvolací súd nespochybňuje, že uznanie dlhu ako inštitút zabezpečenia záväzku je inštitútom legálnym a zákonom aprobovaným. Ide o jednostranný úkon, ktorý tento charakter nestráca, ani keď je súčasťou iného dvojstranného úkonu. V súdnej veci však treba prihliadnuť na spôsob, akým tento úkon dlžníka - spotrebiteľa vznikol. Pokiaľ by bol prejavom slobodnej vôle spotrebiteľa, tak napriek jeho nevýhodnosti pre spotrebiteľa, by súd jeho platnosť nemohol namietat'. V súdnej veci to však bol práve navrhovateľ (ako subjekt práva znalý), ktorý si inicioval uzavretie dohody a dal odporcovi podpísať ním vopred pripravený formulár, kde okrem dvojstranného právneho úkonu vo forme dohody o splátkach, ktorý dlžníkom zvyčajne prezentuje, vložil aj pre neho zjavne nevýhodný jednostranný úkon uznania záväzku. Z obsahu dohody je zjavné, že cieľom navrhovateľa bolo zabezpečiť si výhodnú právnu pozíciu pri vymáhaní dlhu, a nie ústretový prístup k spotrebiteľovi, keďže formulárové ustanovenia týkajúce sa splátok dlhu ostali nevyplnené.

Pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu došlo k nekalej obchodnej praktike, ktorá bola v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti a ktorá podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. Umiestnenie textu o vedomosti premlčaného dlhu nasvedčuje tomu, že zo strany navrhovateľa došlo k porušeniu odbornej starostlivosti vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorá predpokladá osobitnú schopnosť a starostlivosť, ktorú možno rozumne očakávať od dodávateľa pri konaní vo vzťahu k spotrebiteľovi zodpovedajúca čestnej obchodnej praxi alebo všeobecnej zásade dobrej viery uplatňovanej v jeho oblasti činnosti.

V uvedených súvislostiach preto ani odvolací súd nemohol dospieť k inému záveru, než k akému dospel prvostupňový súd. Aj podľa názoru odvolacieho súdu sa totiž jedná o formulárovú dohodu, ktorou si spotrebiteľ zhoršil svoje zmluvné postavenie a uzatvorenie tejto dohody privodilo spotrebiteľovi značnú ujmu, čo je v rozpore s § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Samotný text dohody o uzavretí splátkového

kalendára o uznaní záväzku je pre rozpor s dobrými mravmi, ako aj s kogentnými ustanoveniami spotrebiteľského práva, neplatný a tak nemôže požívať právnu ochranu.

Pokiaľ ide o námietky odvolateľa týkajúce sa vzťahu ustanovení § 110 ods. 1 veta druhá a § 558 Občianskeho zákonníka, tieto možno vyhodnotiť ako opodstatnené. Ustanovenie § 110 ods. 1 veta druhá Občianskeho zákonníka totiž upravuje v súvislosti s uznaním práva predĺženie premlčacej doby, ku ktorému následku sa nevyžaduje vedomosť osoby, ktorá uznávací prejav urobila. Uvedené nemožno stotožňovať s odlišným inštitútom uznania záväzku podľa § 558 Občianskeho zákonníka, ktoré v kontexte uznávacieho prejavu len formuluje domnienku trvania dlhu v čase tohto jednostranného právneho úkonu. Dôvodom zamietnutia žaloby bola však v danom prípade absolútna neplatnosť prejavu vôle odporcu o uznaní záväzku (rozoberaná vyššie), z ktorého dôvodu nepovažoval krajský súd za nutné zaoberať sa ďalej v podrobnostiach odlišnosťami ustanovení § 110 ods. 1 veta druhá a § 558 Občianskeho zákonníka.

Pokiaľ ide o rozhodnutie o trovách vedľajšieho účastníka, k tomu krajský súd považuje za potrebné zdôrazniť, že oprávnenie právnickej osoby, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, vystupovať v konaní ako vedľajší účastník vyplýva z výslovného znenia § 93 ods. 2 O.s.p. Je zjavné, že vstup takejto osoby do konania je v princípe motivovaný snahou aktívne presadzovať práva spotrebiteľa s cieľom zabezpečiť čo najširšiu ochranu spotrebiteľských záujmov. Z obsahu ustanovenia § 25 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. vyplýva, že postavenie spotrebiteľského združenia v konaní ako účastníka je podmienené tým, že ochrana spotrebiteľa je hlavnou náplňou jeho činnosti, alebo je táto osoba uvedená v zozname oprávnených osôb vedenom Európskou komisiou. Aktuálna právna úprava umožňujúca združeniu na ochranu spotrebiteľa vystupovať v civilnom procese bola prijatá do nášho právneho poriadku s cieľom presadiť záujmy spotrebiteľa. Pokiaľ takéto združenie vzniklo s deklarovaným cieľom chrániť spotrebiteľské práva a následne na tomto princípe vstúpilo do konania, je zjavné, že malo v zmysle právnej úpravy disponovať špecifickými odbornými vedomosťami, ktoré by boli spôsobilé zabezpečiť kvalifikovaný postup v konaní. Uvedený záver však neznamená, že pri zohľadnení účelnosti uplatnených trov konania, tieto súd združeniu na ochranu spotrebiteľa prizná. V danom prípade zabezpečil vedľajší účastník kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa vnesením námietky premlčania, ako aj podrobnou argumentáciou vo vzťahu k nekalým praktikám navrhovateľa súvisiacimi s uzatváraním dohôd o uznaní záväzku. Z tohto dôvodu považoval odvolací súd uplatnené trovy konania za opodstatnené, na ktorých úhrade by sa mal podieľať navrhovateľ.

O trovách odvolacieho rozhodol krajský súd podľa § 142 ods. 1 (v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.), podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. V odvolacom konaní nebol navrhovateľ úspešný, odporkyňa si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila, resp. jej žiadne nevznikli, preto jej táto náhrada nebola priznaná. Pokiaľ ide o vedľajšieho účastníka, tento si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v spojitosti s podaním vyjadrenia k odvolaniu, ktoré mu odvolací súd priznal v celkovej sume 198,70 Eur (vyjadrenie k odvolaniu 190,89 Eur podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z., režijný paušál 7,81 Eur podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.).

Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 za, 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.